

ÜKS PALVUSLIK LUGU

Ja elu töötati välja, lihviti tasakaalude, vibratsioonide ja rahulolu adaptatsioonide, kohanemiste baasil.

See väljendus keerukustes ja austuste põimingutes... kõige suhtes, mis ümbritses ükskõik missugust tüüpi vitaalset väljendust.

See arenes järk-järgult... vastavalt vajadusele, mis ilmus tänu seostele, ühendustele, ühisustele, juhuslikkustele.

Sedamööda kuidas tekkisid tingimused, tärkasid mingist "lõpmatuses" pärinevad seemned või sõnumid -nii, nagu seemned seda teevad-, et avastada teisi perspektiive.

Ja kõik see oli võimalik unisoonide baasil, mis loodi ühtede ja teiste modaalsuste vahel.

Kui -"näiliselt"- ühed kadusid, siis see ei olnud teiste agressiooni või jonnakuse tulemuseks, vaid see oli Elu Müsteeriumi kaitsesoomus, mis andis heakskiidu mingile situatsioonile, ning modifitseerinud tingimusi, liigid lasid sel realiseeruda ja transformeeruti, transfigureeruti oma koostisosadega teistele funktsioonidele.

Seda lugu ei ole meile jutustatud niiviisi. Meile on seda jutustatud konfrontatsioonide, vastumeelsuste, tülide, vaidluste, ebasoosingusse langemiste, löökide... seaduse põhjal; plahvatused, maavärinad, vulkaanid ja... jubedad üleujutused, mis laastasid seda Universumi paika.

Polnud ka imestada, et seda tüüpi versioonide juures, hakkasid inimkonna puhul idanema, arenema valikud ja hoiakud..., mis tulenesid kaitse väljendustest, rünnates... -"kaitse väljendused, rünnates"-, isegi mitte rünnatud olles!

Domineerimise, ekspansiooni, pealesurumise väljendumised!

Seda on tõesti näha. Võib-olla esimeses loos on vähe "pragusid", et seda näha oleks. See on palvuslik lugu. Esimene lugu on armastuse lugu, idülliline ja võimalik, et fantaasiarikas.

Lugu, mis kirjutati ja mida kirjutatakse, on dramaatiliselt traagiline.

See on "võitlus elu eest", justnagu see tulnuks siia kellegiga kaklema.

Samaaegselt kui ülistatakse saavutusi ja võimeid, mida ratsionaalne liik realiseerib, võime samuti näha, kuidas kõike seda tehakse spekulatsiooni, peale surumise, ekspluateerimise baasil.

Ja niiviisi, selle saavutuse tagapõhjaks... on vägivaldne sündmustik. Sellele lisaks, hakkab kasu jaotuma võistluslikus vormis, ning uuesti sobib see aluseks sellele -see võistlus-, et triumfeerijad saavutaksid uuesti kasu... ning nii jätkuvalt edasi.

Tänane Palvuslik Tähendus hoiatab meid selle dünaamika eest, mis -olles ühe palvusliku versiooni teemaks- viitab meie sügavale siseloomusele; see siseloomus, millest saab tärgata värss, mingi kujutluspilt, mingi heli, hellitus, rõõm, mäng, solidaarne kiindumus, afekt!

Jah. Sellest siseloomusest või selle siseloomuse poole suunatakse alati palve, kuna sellel liigi hetkel -ja selle tee poole ta liigub-, sisemised kõige intiimsemad, olemuslikumad instantsid kipuvad olema reostatud selle vägivald, selle raevu!, selle kättemaksu, selle vihkamise, selle vimma poolt!

Suuremal või vähemal määral, on see nii: võitlev, kahjustav ja kontrolliv pärand, mis saavutab oma suurima naudingut, kui... ühed liigi liikmed saavad kasu teiste liigikaaslaste arvelt!

Selles igapäevases kaklemises!... ja võistluses, olend sulgub oma vahetutesse võistlejatesse ja kaotab progressiivselt oma visiooni Universumist. Ta piirdub lokaalsest, osalisest huvist määratletud visiooniga; alati kaitsvas hoiakus..., rünnaku meetoditega!

Igaüks viitab oma saavutustele ja läbikukkumistele, oma andestamatutele mälestustele.. ja oma nostalgilistele lootustele.

Algsest loost ollakse väga kaugel, see milles vibreeriti, tasakaalustuti, mindi ühele lainele...

Kuid olgem ettevaatlikud, palvuslikult, kohtumõistmisega Universumi paiga suhtes, kui “perverse”, “vastiku” üle..., ning karistada seda meie kriitikaga, meie komistuskividega või meie revolutsioonidega. Sest sellele tragöödias, lootusetuses ja draamas kinni olevale visioonile käib juurde - justkui tahtmatult- idee, et inimkonna olend on autonoomne!, ning et ta võib teha mida tahab ja võib kirjutada oma saatust ja oma tegemisi sõltumatusena ülejäänud vitaalsest energiast!, sõltumatusena Loovast Universumist!, sõltumatusena Müsteeriumist!...

Ja on seesama kuulus “vaba valik”, see, mis inkrusteerus kui seeme, olemata seda. Ja niiviisi ühed kultuurid ja tsivilisatsioonid mõistsid kohut teiste üle, ja need kolmandate üle, ja need jällegi neljandate üle. Ja ei nähtud, ei nähta... nende valikute avatud lehvikut, mida elu pakub. Ning see aeg, mis meile osaks saab!, on üks osa sellest lehvikust. Üks võimaluste kumulatsioon.

Ning sellest prismast lähtudes, lõpetame ära kohtumõistmise ja vaatame avatud lehvikus olevaid erinevaid osi... enne kui loeme lõpetatuks idee, mõiste lehviku kohta, milleks on Loov Hingus.

Ja niiviisi me leiame unisooni ja sünkroniseerume selle Hingusega, ning enam ei ole vajalik öelda..., et kas see on hea, kas see on halb, sest siin, sest seal!, vaid et meid viiakse ja meile näidatakse... kuhu poole peab minema.

Jah! See idee on omaksvõtust väga kaugel, kuid oleks sobilik seda kultiveerida, sest see on palvuslik idee, mis võimaldab meid suunata meie algupärasesse autentsusesse... ja tegema meie meeltest avardunud avasid, mis ei jää ainult konkreetsesse asja, seika, mis ei kinnistu isiklikku, grupi või kultuuri huvitatusesse, vaid kontemplerivad erinevaid tendentse, mis tavatsevad olla üksteist täiendavad ja üksteist vajavad, nagu pöördudes tagasi “algloo” juurde.

Kahtlemata on see sisemine, siseloomuse, intiimne, kasvamine! Kuid see on see, mis võib meile anda selle tunnetatud, hoitud-hellitatud!, tundeküllase!

versiooni..., mis teeks meist tõelised meisterlikud esindajad... Müstilisele Loovale Müsteeriumile, mis tuksub, mis kutsub!, mis informeerib!, mis hoiatab!

See on, lühidas kokkuvõttes, ütlus:

"Ma ei ole tähtis iseendale, kuid tean, et... lähen korda. Ma ei tunne end tähtsana!, kuid tean, et... seda olen.

See on kummaline. Näib vastuoluline! Kuid sedamööda kuidas ma ei tunne end tähtsana kui kaitsja, agressor, "saavutaja", "tulusaaja"... Mind on pandud sinna, et olla!, et interpreteerida, et tegutseda mingis suunas!, teatud eeldustest lähtudes, teatud võimetega, teatud ressurssidega!

Kui ma olen iseendale tähtis, siis ma lõhun selle sideme!

Ma lähen korda, olen tähtis Loomingule, kuid ma ei aja end... tähtsust täis".

See ei ole, kahtluseta, mingi aktsepteeritav sõnum selle kohta kuidas ja mis moodi ja mis stiilis elatakse. Üksteisele võib öelda: *"Hoia end! Ole ettevaatlik, ole..."*. Kuid... mind juba hoitakse. Kui ma usurpeerin selle loomingu poolse hoiu, hoolitsuse ja hakkam end ise hoidma, siis ma jään eraldi, lahti seotuna, mitte ainult elust!, vaid ka kogemusest muuta oma teadvus idülliliseks unistuseks ja... pärinevaks lõpmatuse loomusest. Ja ma jään "lõplikuna" tulusse ja saavutamisse!

Näib, hetketi, -või paljudel hetketel- võimatu seda kaasaegset tendentsi tagasi pöörata. Näib võimatuna tagasitõmbumine esimesse alglukku, mis hiljem end intiimsuses, sisemuses on näidanud. Ja see toob kaasa... lootusetuse ja kurbuse. Ja isegi võimetuse, tühisuse deklareerimise selle läbikukkunud, edutu võrdlemise teooria ees, mille tagapõhjaks on kadedus, mida üksteise vahel arendatakse...

Näib võimatu, kuid kui natukenegi eksperimenteerime, siis ei ole raske - ja ärkvel selle suhtes-, ei ole raske leida mingisugust personaalset jälge, märki... -"ei ole raske leida mõnda personaalset märki"- , kus võimatu on lõhkunud oma barjäärid ja on meid avanud teisele perspektiivile.

Ja kindlasti on igal olendil selline hetk olemas, oma mälestuses, kus see "võimatu"... muutus võimalikuks.

Kui korjaksime kokku igalt olendilt juhtunud hetked, mis on olemas, mis saab olema, siis me märkame, et elu on kestev võimatute asjade avanemine, mis seljataha jäävad! Kestev õite avanemine!, õielehed, mis avanevad, kui... arvati, et see ei olnud võimalik.

Võiksime öelda, et elu on pidev võimatu saavutamine.

Ei käsitle me... -kui keskendume neile väikestele personaalsetele detailidele-, ei käsitle me mingit saavutust!..., ei personaalset, ega müstilist. Käsitleme midagi, mis meid jäägitult haarab.

Käsitleme seda Müsteeriumi, mis teeb võimalikuks... meie uskumatu kohalolu.

Ja kui juba on välja ilmunud sõna "uskumatu", siis mida ütleks mingi olend -mitte siit, vaid teisest dimensioonist- meid kontempleerides?

Kindlapeale oleks need sõnad:

"On uskumatu, kuidas saab avalduda elu selles liigis. Milline Müsteeriumi Jõu vaip teda enesesse mässib! Sest kogu tema väline külg ja tema teostus on ju katastroof! Tema eksistentsil ei oleks tähendust! Kuid eksisteerib. Siin ta on".

Hiljem vaid "Jõud" -et öelda meie keeles, veel vägivaldne-, vaid mingi "Mõjujõud" -parem-, olemuselt hoomamatu... on võimeline näitama, alal hoidma, säilitama, hoolitsema ja lubada seda liiki. Uskumatu!

Uskumatu, kuid peab temasse uskuma!! Sest ta on loov väljendus. Sest on piirideta tema võimekus!

Nii et siis peame endisse uskuma ja ka kõigesse, mis meid ümbritseb!, sest meil lubatakse eksisteerida; sest meil lubatakse -Looming- siin olla, olemata veel esitluskõlbulikud. Uskumatu!

Pean uskuma loodusse...; lähedasse ja kaugesse. Ja selles uskumises on armunud puhang, mis meile hinguse annab!... teiste dimensioonide poole.

Ja samal ajal kui me usume, me "loomingulisustume", me ühineme, ja oleme valvel, et mitte siseneda konflikti, konfrontatsiooni, võrdlemisse. Seda küll referentsides; seda küll näidetes. Kuid mitte selles kirglikus ja kadedas võimetuse, "ma ei suuda", ettemääratud allakäigu piitsutuses.

See ei ole mingi loominguline teos.

Tuleb otsustada:

"Ei ole vajalik, et ma iseendasse usuksin, ega ka mitte, et minusse usutakse. Looming küll, jah, usub minusse, tema tõi mind siia. Ma ei või kogu seda minu eksistentsi ja minu kohalolu jõudu vangistada, et muutuda hedonistiks, kes võrdleb katkematult ja kes käib alla kadeduses, et ei suuda olla nii nagu keegi teine, nagu kolmas, nagu keegi kusagilt kaugemalt".

Anname igale hetkele "elu" transtsendentsuse. Toetatud, alalhoitud, taasloodud, abistatud ja hoolitsetud Loova Müsteeriumi poolt.

Anname -olgugi vaid sõnades- selle võimaluse. Sest kindlapeale, ei ole mitte ühtegi sündmust, mis toimuks enda tahte kohaselt, vaid toimub tänu Loovale Müsteeriumile, kes niiviisi seda määranud.

Ja see ei peaks olema kunagi mingi õigustus, et realiseerida mingit manöövrit, mis toob kaasa loiduse, tujutuse või järgneva vägivaldse reaktsiooni... vaid pigem eeldab alandlikkuse, kuulekuse tunnet, naudingulist entusiasmi teadmisest, kes on meie tõeline esivanem, isa, teadmisest, mis on meie tõeline essents või siseloomuse sustants, mis vibreerib, mis läheb unisooni, mis sünkroniseerub, mis taasloob, mis loomingulisustub, mis solidariseerub, mis avardub.

Mis naudinguliselt konfabuleerub Müsteeriumiga.

***